

Těší mě

Keya Singh

Keya Singh je původem z Indie. Toto dnes v kontextu Evropy, a nakonec i naší země, vlastně celkem banální a nijak nepřekvapivé konstatování, je důležité pro pochopení všech vrstev její diplomové práce.

Na půdorysu pěti epizod televizní minisérie autorka velmi zdařile komunikuje několik zásadních témat, které vycházejí z její osobní zkušenosti, ale mají obecnou platnost a jsou rovněž všeobecně srozumitelné.

Na základě vlastního docházení do kurzů českého jazyka pro dospělé napsala a v širším týmu natočila stopáží zhruba hodinové dílo v žánru „scripted docu-soap/mockumentary.“ Volně přeloženo z jazyka filmové a televizní branže: „na podkladě scénáře vystavěná, zdánlivě dokumentární série o mezilidských vztazích“.

Jako výchozí materiál pro sestavení scénáře posloužila učebnice českého jazyka pro dospělé pro jazykové školy. Z ní autorka vyjmula modelové situace mezilidských interakcí, na kterých si studující procvičují nabyté znalosti v rámci slovní zásoby a gramatiky. Převodem těchto elementárních rozhovorů do těla scénáře vznikl absurdně redukovaný životní příběh několika protagonistů a protagonistek. Během sledování díla prožíváme s postavami jejich seznamování, radostné a šťastné chvíle, ale i hádky a rozchody.

Na první pohled komediální schéma díla má však při bližším zkoumání další fasety. Díky němu můžeme přemýšlet, jak ovlivňuje kvalitu života schopnost komunikace pouze na základní jazykové úrovni. Na jedné straně vzbuzuje úsměv svou nemotorností, na straně druhé je tak zřejmé, o co se ochuzují obě strany takového nenaplněného dialogu.

Další z vrstev je skrze scény performovaný náhled cizinců pobývajících v Česku na domácí realitu, kulturu, historii a na samotné „lokals“. Pohled, který je ve své pozitivně, nadšenecky nazírané podobě současně znepokojivě neúplný.

Nelze také opomenout akt překlopení jazykového kódu z angličtiny, všeobecně respektované „linguy franca“ dneška, kterou by mezi sebou aktéři přirozeně hovořili a nepochybně si i lépe a hlouběji rozuměli. Komunikace v českém jazyce staví majoritu do role „koloniální“ kultury, která určuje základní rámce chování a komunikace lidem z jiných jazykových a kulturních okruhů.

Scénická instalace přezvětšovaného obývacího pokoje s velkoformátovým televizorem se zdá být zcela adekvátní obsahu a formě samotného díla.

Ocenit je potřeba i velkou produkční náročnost a dobře zvládnutou technickou kvalitu práce.

Tento posudek vzniká ve chvíli, kdy ještě nejsou dokončeny všechny vizuální efekty a vyřešeny s autorkou diskutované detaily. Již nyní je ale jasné, že se jedná o přesvědčivé umělecké dílo, které mimo jiné dokáže z perspektivy „druhé/ho“ hovořit k majoritní populaci v České republice.

Diplomovou práci považuji za kvalitní a dobře zvládnutou, doporučuji ji k obhajobě a hodnotím známkou 1 - výborně.

V Praze, 5. 6. 2026

doc. MgA. Tomáš Svoboda, Ph.D.

